

BOLETÍN DEL CLERO
DEL
OBISPADO DE LEON

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS

ET

DOMINI NOSTRI LEONIS D. P. PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

B. PETRO FOVRIER

CANONICO REGVL. CONGREG. SALVATORIS NOSTRI
REFORMATORI ATQVE MONIALIVM DOMINAE NOSTRAE
INSTITVTORI SANCTORVM HONORES DECERNVNTVR.

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REY MEMORIAM

Hoc mandatum habemus a Deo, ut qui diligit Deum, diligit et fratrem suum (1^a Ioan. cap. IV, 21). Unicum est quippe Charitatis praeceptum, quo Deum, et proximum propter Deum diligere iubemur. Etenim ratio diligendi proximum Deus est: hoc enim debemus in proximo diligere, ut in Deo sit: unde manifestum est, quod idem specie actus sit, quo diligitur Deus, ut diligatur proximus; et propter hoc habitus charitatis non solum se extendit ad dilectionem Dei, sed ad dilectionem

proximi (S. Thomas Quaest. xxv, art. 13). Quapropter qui dilectionem proximi a dilectione summi Boni, quae est caritas, seiungunt, *philantropium* nescio quam inducentes, hi profecto humani generis finem ultimum pervertentes, nempe Deum; ipsam actionem virtute sublimissimam in nihilum vertere conantur.

Hinc luctuosa valde ac pessima illa iudicandi proclivitas in proximi procuranda felicitate; bona scilicet spiritualia vel nihili ducenda, vel saltem posthabenda iis, quae ad corporis animique cultum, vel civilem profectum, ut aiunt, pertinere videntur. Quod quam prorsus sit absonum a Christi doctrina, luculentius Sanctorum exemplis quam verbis demonstratur. Intuemini itaque, filii dilectissimi, insigne charitatis exemplar, quod vobis hodie proponit Ecclesia, ut Sanctum Petrum, Eius adiuti auxilio, imitantes, ex Ipso charitatis fonte Domino Nostro Iesu Christo, veram charitatem haurire possitis, quae nuptialis vestis est; qua qui non sit indutus, *ligatis manibus et pedibus, mittitur in tenebras exteriores* (Matth., cap. xxii 13).

Petrus honesto loco natus est Mirecuriae in Lotharingia anno Domini MDLXV, die xxx Novembris, patre Dominico Fourier, Matre Anna Nacquart, catholicae religionis amore et Christianarum virtutum laude spectatissimis. Filiolum, quem cariorem habuerunt, propter mirabilia charismata, quibus ab infantia enituit, magna cura edocuerunt: cumque in adolescentulo iam provectae virtutes apparerent, itemque experrecti admodum ingenii emicarent indicia, eum Patribus e Societate Iesu instituendum tradiderunt, in Lyceo Mussipontano, celeberrima tunc in Lotharingia et scientiarum et virtutum palaestra.

Hic cum literas humaniores et philosophiam perdidicisset, altiora studia antequam ingrederetur, de vitae statu eligendo cogitare coepit; cumque diu et sapienter deliberasset, non sine divino instinctu Canonicis regularibus nomen dedit, et Calmosiacum Monasterium ingressus, ibi tyrocinio ad exemplum posito, cum magna omnium expectatione vota nuncupavit.

Deinceps in Mussipontanam Universitatem reversus, ut sacris scientiis operam daret, studiorum socios nactus est Lairuels et De la Cour; quorum primus disciplinam restituit

in Ordine Monachorum Praemonstratensium, alter optime de Benedictino Instituto meritus est, celeberrimusque fundator extitit Monasteriorum, quibus a S. Victore et a S. Adulpho nomen est. Illorum conversatione valde delectatus est Petrus, qui facile ex eis, et Ioanne Fourier e Soc. Iesu consanguineo suo, quem tanti faciebat Sanctus Salesius, multa hausit, quae dein in Monasterii Calmossiaci reformationi plurimum profuerunt.

Quamobrem quum eo rediisset, et Sacerdotio auctus esset; quid religiosus praestare debeat magis exemplo, quam inani verborum iactatione ostendens, Antistitem statim rogavit, ut maiorem sui commeatus partem in pauperes erogare liceret, contentus ipsi leguminibus, decoctis radicibus, et vino aqua dilutissimo, orationi, contemplationi, et rigidissimae poenitentiae unice addictus.

Quomodo, autem Petrus animo comparatus esset, tum perspectum fuit. cum, tribus curatis beneficiis vacantibus, et facta est facultas, quod vellet, eligendi. Elegit enim, quod pauperius erat, et vitiosis hominibus ac Religioni catholicae infestis adeo retortum, ut *et parva Geneva* vulgo appellaretur, aiens: *ibi parum futurum esse reddituum, laborum satis*. Pago nomen erat Mataincuria, quem B. Petrus ingressus est, cum iam instarent SS. Corporis Domini Nostri Iesu Christi solemnia. Quamobrem beneficii sui possessionem inire voluit Divinissimum Sacramentum solemniter circumferens, tantaque maiestate verendus, ut eius conspectus ad fidem, et poenitentiam commoveret animos. Qui victi omnino sunt, cum Petrus ardentissima et tenerrima verba fecisset de miro erga homines Iesu Christi amore, deque sua voluntate tam bonum Pastorem imitandi usque ad mortem, quam se pro cuiusque eorum salute libenter obiturum non dubitaret. Hinc miraculo simile visum est, quod opere B. Petri, in eo diaboli domicilio tria Catholica sodalitia eaque frequentissima constituta sint; quorum primum diceatum SS. Mariae Virginis a Rosario nuncupatae; alterum Eadem sine labe originali conceptae, cui Deiparae privilegio se Petrus adsertorem praestitit strenuissimum, tertium S. Sebastiano.

De prodigiosa huiusmodi populi immutatione, per universam Dioecesim Tullensem, cum fama percrebuisset, miri

undique popularium Mataincuriae concursus facti sunt; et ipse Episcopus Tullensis Petro aliis Parochis in exemplum proposito, illumque iussit universam Dioecesim sacra expeditione peragrare: quod ita ille praestitit ut Christianae virtutes sopitae et fere intermortuae iterum viguerint, et Calviniana haeresis, alicubi iam audacius exultans, fuerit repressa.

Haec cum ageret ad spiritualem populorum sibi creditorum profectum, minime ea negligebat, quae civili eorum cultui provehendo maxime conducunt; qua in re multa ille excogitavit instituitque, quibus recentiores oeconomicae scientiae Doctores gloriantur, quaeque, si vitam eis Christianae charitatis halitus infundat, valde prosunt reipublicae atque animorum concordiae. Praeceptum autem eleemosynae adeo suis inculcabat, tamque suaviter, ut Mataincuriae quoddam quasi inter ditiores certamen esset in eleemosynis suppeditandis, ac ille locupletior censeretur, qui pluribus praesto fuisset pauperibus.

At praecipue rectam Christianae plebis institutionem B. Petrus curavit. Qua in re perversae illi consuetudini, quae tunc gliscere coeperat *promiscuae*, quam vocant *scholae*, acerrimum bellum indixit; cumque res ei feliciter Mataincuriae evenisset, hanc pestem aliis etiam ex locis arcendi cupidus, magnam ac perpetuam sacrarum Virginum Societatem instituere cogitavit, quae puellis foeminei sexus ad bonas artes et pietatem instituendis, gratuitam daret operam. Salutaris haec institutio, Deo adiuvante, et interdum modis omnino mirandis adeo crevit, at etiamnum non modo in Europa aliisque veteris mundi partibus, sed etiam in America fructus edat uberimos. Eam autem s. m. Paulus Papa V probavit Kalendis Februarii anno MDCXIV, deinceps Urbanus VIII egregiis privilegiis decoravit, et Moniales Canonissas regulares S. Augustini Congregationis *Dominiae Nostrae* esse et nominari sansit.

Interim, quam exemplo inceperat Canoniorum Regularium reformationem provehere et perficere, auctoritate canonica munire sategit. Sanctus enim vir valde dolere debuit; sacrum illum Coetum, cuius historia tot praeclaris gestis, tot viris doctissimis et sanctissimis illustris est, in quo S. Dominicus, S. Bruno, S. Norbertus gloriosae vitae initia possuerant, adeo a seipso iis in locis descivisse, ut Pontificum, atque celsissimorum

Ecclesiae Procerum, illum ad pristinam dignitatem revocare pluries nitentium, et auctoritatem fefellerit et charitatem. Quamobrem Gregorius XV Apostolicis Litteris Episcopi Tullensis studium probavit, qui post fere irritos Cardinalis Caroli a Lotharingia conatus, iterum in Canonicorum regularium reformationem, Petro aiutore maximo, vigilantius nitebatur. Res adeo prospere cessit, ut idem Pontifex brevi Romae exceperit duos pietate et doctrina viros spectatissimos rogantes: ut Monasteria, quae Petrus mandato Episcopi Tullensis et Pontificia, auctoritate reformaverat, probarentur, ac in iuridicam Congregationem erigerentur, cui perpetuus Generalis praeeset. Unio Monasteriorum statim concessa est; Generalatus autem perpetuitas non item; sed haec etiam die XXV Ianuarii MDCXXIX impetrata est.

Haec dum gereret Petrus, Mataincuriensium minime oblitus est. Ad hos, nomine suo regendos, Vicarii munere reliquerat Sacerdotem optimum, qui sua vestigia secutus, eos in Religione confirmaret, et contra lupos, ac praesertim haereticos strenue defenderet. Ceterum, cum sui praesentia gregis interesse videretur, nulla cunctatione aderat, solitique sunt Mataincurienses ad Petrum confugere, quoties calamitate aliqua affligerentur; quam putarent in suam perniciem a Daemone conflitam. Nam populo illi statim in mentem veniebat non posse Diabolum in suo oppido manere, Petro praesente, qui illum animabus suis pridem insidiantem arcuerat, qui paulo ante Monasteria a Petro fundata contra terribiles eorum conatus strenue defenderat, tantaque victoria debellaverat, ut rerum gestarum fama cum hominum admiratione latissime erat pervagata.

Sed longe clariores eae victoriae reputandae sunt, quibus Petrus de haereticis, qui patrem habent Diabolum, pluries triumphavit, quaeque effecerunt; ut Lotharingiae Dux non semel eius operam invocaverit, cum sibi res esset, cum haereticis, hominibus plerumque factiosis, atque etiam civili concordiae infestis. Badonvillae, quae oppidum est Comitatus Salmensis princeps, Calviniani reipublicae iam fere potiti, eversa Parochi domo, et beneficii redditibus dissipatis, proceribus Civitatis sibi faventibus, plebe vel minis perterrita vel promissionibus irretita, et ad illorum ritus coacta, ipsum Catholicum

nomen se delevisse gratulabantur. Petrus eo venit, exemplo virtutum suarum, precibus, ieiuniis, mirabili ac suavissima eloquentia, labentem inter Catholicos fidem confirmavit, haereticos coercuit, atque ita commovit, ut suorum eos facinorum poeniteret; denique parochialem aedem subsidiis undique conquisitis reparat, ipsum haereticorum templum Deiparae consecrat, in eo Missam parochialem celebrat, concionatur, invitatione facta etiam *extraneis*. Sic enim appellabat haereticos, tum ut minus acerbo nomine eos alliceret, tum ut Paulum imitaretur, qui fideles *Domesticos* vocaverat.

His artibus vincebat Petrus, pluriesque vicit. Cum autem et Dux Lotharingiae, et Summi Magistratus ei gratularentur, et populus tanto benefactori plauderet, ille, demisso capite, ea minime sibi sed primum Deo, deinde Sodalium suorum atque bonorum hominum meritis accepto, ferenda esse affirmabat. Miracula etiam, quorum multa eum patrasse gravissimi testes perhibent, a se, quantum licuit, abiudicavit, servilibus ministeriis, inter suos, ipse contentus. Denique cum anno MDCXXXVI, pro publicis negotiis, cum aliquod e suis sociis Graiacum, Comitatus Burgundiae oppidum, missus esset, ob belli suspiciones eo prohibitus est. Quamobrem aliquot diebus in pago de *Dom Pierre* moratus, in Castro de Resines constitit, ubi dum pueris erudiendis operam daret; maiores autem natu sacris Ministeriis aliisque piis exercitationibus excoleret; in *quartanam* incidit, morbum sane non gravem, ex quo tamen se brevi morituum praedixit Petrus. Qui vix morbo tentatus, tam ob sua peccata, sit ille dicebat, aliorum Sanctorum more consternatus est, tam territus proximo divino iudicio, ut singultibus lacrymisque ad Mariam, a qua negabat se posse deseri, clientem quidem indignissimum, at ex corde amantissimum.

Illuxit tandem dies Deiparae Immaculatae dicata, qua Petrus, sacra Synaxi iterum recreatus, exclamavit:—*Domine, non sum dignus, ut intres sub pectus meum. dignus autem? Indignissimus qui extra Pomertum Urbis canibus et corvis vilis praeda pabulumque conficiar.*—Deinde ad Virginem ea verba ingeminans,—*Monstra te esse Matrem, ter expresso supra se signo Crucis.*—placidissime decessit, aetatis suae anno septuagesimo sexto, die IX Decembris MDCXL,

Corpus apertum est, at cor cum praecordis Griacensibus denatum; deinde Lotharingiam versus a Canonicis Regularibus

transferebatur, ut in destinato loco sepeliretur; sed Mataincuriam vix perventum, populus venerabundus occurrit, negavitque se passurum Sancti et amantissimi Parochi corpus allibi sepeliri. Itaque Mataincuriae situm est adhuc B. Petri sepulchrum, ibique Deus gloriam incliti servi sui magis miraculis confirmavit et confirmat.

(Se continuará.)

Indulgencias y gracias concedidas á todos los que aprendan ó enseñen la Doctrina cristiana.

El Papa Paulo V, en la Const. *Ex crédito nobis*, de 6 de Octubre de 1607, á más de elevar á Archicofradía la Congregación de la Doctrina cristiana, establecida en la Basílica de Ssn Pedro bajo la dirección de los PP. Doctrinarios, con muchas facultades é indulgencias, comunicables ó otras cofradías semejantes establecidas fuera de Roma y agregadas á la misma en cada Diócesis, concede perpétuamente las siguientes, confirmadas por Gregorio XV en 27 de Septiembre de 1622:

A todos los fieles que se ocuparen media hora en aprender la Doctrina cristiana, ó asistieren oyendo su declaración, cien días de perdón, y lo mismo ganan los que se ocuparen en su enseñanza.

Los que en los días de las Estaciones de Roma concurrieren á la iglesia ú oratorio aprobado á oír la Doctrina y aprenderla, ganan las mismas indulgencias que ganarían si visitasen las iglesias de dichas Estaciones.

Los días de Estación en Roma son 81 cada año, y en ellas se gana indulgencia plenaria y otras parciales.

Todos los padres y madres de familia que en su casa declararen la Doctrina á sus hijos, criados y domésticos, por cada día que lo hicieren cien días de perdón.

Todos los que fueren causa y ocasión de que vayan otras cualesquiera personas á la Doctrina cristiana ganan doscientos días de perdón, y quiere su Santidad que todas estas indulgencias sean perpétuas.

Todos los dichos, habiendo confesado y comulgado, ó si eso no pudieren, estando contritos, invocando el nombre de Jesús, ó á lo menos con el corazón si no pudieren con la boca en el artículo de la muerte, ganan indulgencia plenaria ó remisión de todos sus pecados.

Los mismos que cada mes una vez confesaren y comulgaren, ganan siete años y siete cuarentenas de perdón.

Todos los maestros que los días de fiesta llevasen á sus discípulos á la Doctrina, y se la enseñaren, ganan siete años de

perdón. A los que en los días de trabajo la enseñaren en propia escuela, cien días. Y lo mismo ganan las maestras de niñas.

Todos los que tienen costumbre de enseñar la Doctrina cristiana, si visitaren algún enfermo, ganan doscientos días de perdón cada vez que lo hicieren.

A los fieles de cualquier edad que acostumbren reunirse en las escuelas ó iglesias para aprender la Doctrina cristiana, y se confiesen todas las fiestas de la Virgen, tres años de indulgencia; y si comulgan, otra indulgencia de siete años, haciéndolo devotamente.

Clemente XII, en su Breve de 27 de Junio de 1735, añade otra de siete años y siete cuarentenas á todos los fieles cada vez que, confesados y comulgados, asistan al Catecismo ó lo enseñen; y á los que tengan la piadosa costumbre de asistir ó enseñarlo, indulgencia plenaria en la Natividad del Señor, Pascua de Resurrección y festividad de los Apóstoles San Pedro y San Pablo.

(Del B. Ecco.º de Madrid-Alcalá.)

SUSCRIPCIÓN abierta en el Obispado de León para atender á las apremiantes necesidades de la Santa Sede.

	<u>Rs. Cs.</u>
<i>Suma anterior</i>	6.202 35
El Párroco de Valdescorriel.....	12 »
El Párroco de Grulleros.....	20 »
Marcos Rueda.....	4 »
María Bueno.....	4 »
D. Carlos González, Rector del Seminario.....	40 »
» Celedonio Pereda, Vicerrector de id.....	20 »
» Domingo Rivero, Director espiritual de id.....	20 »
» Andrés González, Catedrático, id.....	20 »
» Manuel Diez, id. id.....	20 »
» Nicéforo Soto, id. id.....	20 »
» Santos del Campo, id. id.....	20 »
» Alvaro Torío, id. id.....	20 »
» Santiago Gil, Párroco de San Pedro de Villalobos.....	20 »
El Arcipreste y Párroco de Calzada del Coto.....	20 »
El Párroco de Santa María de Vecilla de Valderaduey.....	20 »
El Párroco de Castromudarra.....	24 »
El Párroco de Santa Marina de esta Ciudad.....	40 »
El Párroco y feligreses de San Pedro Cansoles.....	70 »
El Arcipreste y Párroco de Vegamián.....	20 »
El Párroco de Armada.....	20 »
El Párroco de Utrero.....	10 »
El Párroco de Almanza.....	20 »
El Capellán de las Religiosas de Gradefes.....	20 »
D. Santos Crespo, vecino de Carbajosa.....	10 »
» Mariano Juarez, Beneficiado de la Santa Iglesia Catedral.....	20 »
<i>Suma</i>	<u>6.736 35</u>